

Küçük Potoo

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Potoo

Aysel Banu YAVUZAL

Yaprakların sırlar fısıldadığı yağmur ormanının yüksek bir ağacında küçük bir potoo yaşırdı. Mango büyüklüğünde, yumuşak gri-kahverengi yapraklara benzeyen tüyleri olan sessiz bir kuştı. Kocaman altın gözleri, geceyi izlerken yavaşça kırpılırdı. Potoo sessizliği severdi. Karanlığın sıcak bir battaniye gibi hissettirmesini severdi. Ama bazen, sadece bazen, gecenin paylaşacak daha çok şeyi olup olmadığını merak ederdi.

Bir gece, ay dalların arasından göz kırparken potoo yeni bir şey duydu. Sıcak gece havasında süzülen, yumuşak ve tatlı bir melodiydi. Potoo başını yana eğdi. Geniş, yassı gagası şaşkınlıkla birazcık açıldı. Etrafta başka kimse yoktu. Bu müzik nereden geliyor olabilirdi? Meraklı kalbi minicik bir küt attı. Öğrenmeye karar verdi.

Potoo geniş, açık parmaklı ayaklarını yaydı ve daldan dala zıpladı. Melodi, bir ses şeridi gibi ağaçların arasında süzülüyordu. Aşağı, hep aşağı, karanlık yağmur ormanının kalbine indi. Eğreli otları benekli tüylerine dokundu. Ateş böcekleri küçük fenerler gibi yanıp söndü. Potoo küçüktü ama cesurdu. Müziği hiç ses çıkarmadan takip etti.

Aniden küçük bir ses, "Beni bekle!" diye seslendi. Potoo kocaman altın gözlerini çevirdi ve minicik bir ağaç kurbağası gördü. Kurbağa parlak limon yeşiliydi, bir üzüm tanesi kadardı, kocaman kehribar gözleri ve yuvarlak yapışkan parmak uçları vardı. "Ben de müziği duydum!" diye cıvıladı kurbağa. "Ben de gelebilir miyim?" Potoo utangaçça başını salladı. Daha önce hiçbir arkadaşıyla maceraya çıkmamıştı.

Ağaç kurbağası potoonun yanındaki bir yaprağa zıpladı. "Ben çok iyi bir dinleyiciyimdir," dedi kurbağa. "Ve karanlıktan korkmam. Şey, belki birazcık. Ama birlikte cesur olabiliriz!" Potoo içinde sıcak bir his duydu. Fazla konuşmaya alışık değildi ama kurbağanın neşeli gevezeliği geceyi dostça hissettiriyordu. Gizemli ezgiyi takip ederek birlikte yola koydular.

Melodi onları ay ışığında parıldayan bir dereye götürdü. Su şırıldayıp sıcıyordu ama müzik artık daha yüksekti. "Şu taraftan geliyor!" dedi kurbağa, minik parmak ucunu göstererek. Kaymamaya dikkat ederek devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçtiler. Potoonun büyük ayakları kabuğa sıkıca tutundu. Kurbağa önden zıplayıp sonra bekledi. İyi bir takım olmuşlardı.

Diğer tarafta ağaçlar sıklaşıp birbirine dolanmıştı. "Belki geri dönmeliyiz," diye fısıldadı kurbağa. Ama potoo yuvarlak başını salladı. Bu güzel sesin kaynağını bulmak istiyordu. "Birlikte yapabiliriz," dedi yumuşakça. Kurbağa gülümsedi. "Tamam! Müziği takip edelim!" Karanlık, yapraklı labirentin içinde yan yana zıplayıp ilerlediler.

Müzik yükseldi, sonra alçaldı, saklambaç oyunu gibiydi. Her yerden ve hiçbir yerden geliyor gibiydi. "Bir kuş mu?" diye merak etti kurbağa. "Yoksa bir böcek mi?" Potoo dikkatle dinledi. Bunun bir kuş ya da böcek olduğunu düşünmüyordu. Daha büyük geliyordu, sanki gecenin kendisi şarkı söylüyordu. Tatlı, gizemli ezginin çekimine kapılıp devam ettiler.

Ay ışığının gümüş yağmur gibi döküldüğü bir açıklığa vardılar. Melodi etraflarında dönüp duruyordu, yumuşak ve berrak. Potoo yukarı baktı. Yıldızlar parıldıyordu. Yapraklar hışırdıyordu. Kurbağa soluğunu tuttu. "Bu hiç de bir canlı değil!" Potoonun kocaman gözleri büyüdü. Müzik, gecenin kendisiydi, sessiz şarkısını söylüyordu.

Potoo anladı. Melodi rüzgârdaydı, yapraklardaydı, şırıldayan dereyedeydi. Gece yağmur ormanının sesiydi, huzur ve hayranlık şarkısıydı. Kurbağa küçük bir dans yaptı. "Buldum! Müziği bulduk!" Potoo mutlu bir parıltı hissetti. Bu şarkıyı daha önce hiç fark etmemişti. Ama bir arkadaşla gece büyüyle dolu görünüyordu.

Kurbağa minicik bir esneyişle esnedi. "Şimdi uykum geldi," dedi. Potoo başını salladı. Uzun bir yol gelmişlerdi. Potoo büyük bir yaprağın altında sıcacık bir yer buldu. Kurbağa iyice sokuldu. "Macerayla ilgili teşekkürler," diye fısıldadı kurbağa. "Sessiz arkadaşlar bile eğlenebilir," diye yanıtladı potoo. Gözleri ağırlaşana kadar gece şarkısını dinlediler.

Uykuya dalarken potoo önemli bir şey fark etti. Hep sessiz olmanın yalnız olmak demek olduğunu düşünmüştü. Ama kurbağa ona dostluğun çok söze ihtiyacı olmadığını göstermişti. Paylaşılan bir gülümseme, yardım eden bir el, karanlığa cesur bir zıplayış—bu yeterliydi. Potoo böyle neşeli bir arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti.

Ertesi gece potoo melodiyi yine duydu. Ama bu kez kafası karışmadı. Bunun gecenin kendi şarkısı olduğunu biliyordu. Kurbağanın en sevdiği yaprağa zıplayıp yumuşakça seslendi: "Hadi! Birlikte dinleyelim." Kurbağa gözleri parlayarak yukarı zıpladı. Yan yana oturup yıldızları izlediler, yağmur ormanının müziğini dinlediler.

O günden sonra potoo ve ağaç kurbağası en iyi arkadaş oldular. Her gece yağmur ormanını keşfedip yeni sesler ve manzaralar buldular. Potoo hâlâ fazla konuşmuyordu ama konuşmasına gerek yoktu. Kurbağa anlıyordu. Büyük küçük maceraları paylaştılar ve gece her zaman büyülüydü.

Ve eğer bir gece yağmur ormanını ziyaret ederseniz, dikkatle dinleyin. Gecenin kendisinin tatlı melodisini duyabilirsiniz. Ve çok şanslıysanız, kocaman altın gözlü küçük bir potoo ile minik yeşil bir kurbağanın ağaçların arasında zıplayıp karanlığın harikasını paylaştığını görebilirsiniz.

Potoo cesur olmak için yüksek sesle olmanız gerekmediğini öğrendi. Sessiz arkadaşlar harika maceraları paylaşabilir ve merak sıradan bir geceyi olağanüstü bir şeye dönüştürebilir. Yani gizemli bir melodi duyarsanız, onu takip etmekten korkmayın. Yol boyunca hangi arkadaşlarla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.